



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 8. An poſit D. Iosephi Paternitas dici esse substitutionis legalis, velad
illam reduci?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

sanctus Patris vocabulo, quia nutrierat Salvatorem.

III. Idem Origenes ibidem Homil. 19. circa medium explicans hæc verba: *Remansit puer Jesus in Ierusalem, & non cognoverunt parentes eius,* sic scribit: *Quomodo in Ioannis Evangelio scriptum est quando insidiabantur ei Iudæi, & elapsus est de medio eorum, & non apparuit, sic & nunc puto remansisse puerum in Ierusalem, & parentes eius ubi remanserit ignorasse: Nec miremur parentes vocatos quorum alter ob partum, alter ob obsequium, patris & matris meruerunt vocabula, ita sibi constar in suâ opinione Origenes, quem sequuntur alii plurimi.*

IV. Sed nec hæc sententia mihi placet. Primo, quia nutritius præcisè non est Pater, sed tantum gerit se ut Patrem erga prolem alterius ac si ipse esset eius Pater. Secundo, quia sola nutritio non sufficit ut possit poni nutritius in Genealogiâ illius quem nutrit: At D. Iosephus ponitur in Genealogiâ Salvatoris, & per ipsum ut per Patrem deducitur Genealogia Salvatoris: ergo est aliquid amplius respectu illius quam Nutritius. Tertio, & efficacissimè, quia cum Pater nutritione seu educatione tantum, voluntate suâ non necessitate seu obligatione nutriat, actus ille nutriendi & voluntas nutriendi (quæ est omninò libera) est primum in Nutricio talis denominationis fundamentum, cum ad illam nihil aliud præsupponatur. At in Divo Iosepho erat obligatio ad alendum Christum in suo Coniugio ex suâ uxore à se nullatenus divisâ, sed sibi in fide conjugali inviolatè conjunctâ conceptum, & ex eâ natum; non ergo actus, vel etiam affectus seu voluntas alendi fuit in eo primum suæ ad Christum Paternitatis fundamentum, sed obligatio illa alendi, seu melius illud ex quo illa obligatio alendi: nec potuit Divus Iosephus abdicare à se obligationem alendi Christum, sic ut præfertur in coniugio suo ex suâ conjugè inviolatâ progenitum, ut potest quisvis Pater simpliciter nutritius, ergo Divus Iosephus est aliquid amplius quam Pater nutritione.

V. Id ipsum confirmatur ex Divo Augustino lib. 2. de Consensu Evangelista-

rum cap. 1. à nobis cap. præcedenti adducto: ubi docet Divum Iosephum fuisse multò conjunctius Patrem Christi ex suâ conjugè concepti, quam si aliunde fuisset adoptatus: Cum enim adoptio præter aduocationem & affectum ac voluntatem alendi, inducat etiam obligationem alendi & alia, manifestum est quod Paternitas ex adoptione strictior sit illâ quæ est ex solâ nutritione seu educatione: Cum ergo Divus Iosephus ex mente Divi Augustini citati, sit Pater ejus qui ex uxore suâ ei conceptus est & natus, multò conjunctius quam si esset aliunde adoptatus, sequitur à fortiori quod multò conjunctius sit Pater illius quam nutritione.

VI. Ut igitur ea quæ hæctenus diximus sub compendio recolligamus, dicendum, quod licet Lucas & Beata Deipara Divum Iosephum vocent Christi Patrem, nefas est tamen dicere ipsum esse illius Patrem generatione. Nihilominus falsum etiam est dicere ipsum esse tantum Patrem illius putativè, & ex solâ vulgi existimatione: quare cum sic ab illis, seu verius à Spiritu sancto per os illorum loquente, Pater vocetur, omninò necessarium est ut aliqua vera ratione sit quod dicitur: ad quod tamen non sufficit quod dicatur Pater nutritione, vel adoptione, quare ulterius progrediendum & videndum quâ ergo ratione sit verè Pater Christi? & in quo consistat notio & character hujus admirabilis Paternitatis?

CAPUT VIII.

An possit Divi Iosephi Paternitas dici esse substitutionis legalis vel ad illam reduci?

QUERTUM est ex dictis cap. 3. per totum & cap. 6. num. 1. Divum Iosephum non esse Patrem Christi generatione, nec affinitate: pater etiam ex duobus Capitibus immediatè præcedentibus rationem hujus paternitatis non evacuari per adoptionem vel nutritionem: eum

Cum ergo ex dictis cap. secundo n. 2. & sequentibus, quinque sint tantum acceptiones vocis Patris, & ex illis restet tantum illa quae est ex substitutione legali, videtur ergo sequi Paternitatem Divi Josephi de hac, quae est substitutionis legalis, intelligendam.

I L. Pro hujus resolutione difficultatis nota quod paternitas legalis substitutionis sit illa ut monuimus iterum supra c. 2. num. 4. quae describitur Deuteronomii cap. 25. num. 5. his verbis: *Quando habitaverint fratres simul, & unus ex eis absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti non nubet alteri, sed accipiet eam frater eius, & suscitabit semen fratris sui, & primogenitum ex ea filium nomine illius appellabit, ut non deleatur nomen eius ex Israel.* Paternitas ergo haec divina est, quippe ex Dei lege & ordinatione descendens, immo adeo stricta, ut omnes effectus carnalis Paternitatis produceret: nam propter illam ut propter carnalem, filius portabat nomen Patris legalis, non vero carnalis: ejus hereditatem adibat & non patris carnalis: ejus Genealogia per legalem, ut aliorum per patrem carnalem deducebatur: ut constat Parte I. Tract. 2. cap. 6. Sect. 2. Ex quo patet quam stricta fuerit haec Paternitas: ita sane ut nulla ita accedat ad paternitatem carnalem. Cum ergo Christi Domini Genealogia à Divis Matthæo & Lucâ per Divum Josephum deducatur, videtur omnino sequi ex haecenus dictis, ut Divi Josephi Paternitas ad eundem Christum revocanda sit ad hanc quae est ex substitutione legali.

III. Verumtamen etsi Paternitatis Divi Josephi ad Christum iidem sint effectus qui legalis paternitatis, non ideo tamen verè & propriè paternitas ejus paternitas legalis: quemadmodum nec haec paternitas legalis potest dici carnalis, ex eo quod ex Dei ordinatione eodem habeat effectus quos carnalis, & patet evidenter ex verbis legis mox citatis, quae nullo modo quadrant cum D. Josephi Paternitate, & quidem nullus est, quod sciam, qui in hoc dissentiat, sed quaestio alia suboritur, an saltem ad hanc legalem paternitatem reduci possit?

IV. Affirmant Jacobus de Valentia Epif-

copus Christopolitanus Augustinianus in Exposit. super *Magnificat.* explicans illa verba, *Quia fecit mihi magna qui potens est & sanctum nomen ejus.* Post medium ad textam Beatæ Virginis dignitatem, & P. Joannes Carthagena Ordin. Minor. tomo 4. lib. 18. homil. ultimâ, sed diversimodè. Namque

Jacobus de Valentia sic explicat, quod nimirum Deus tanquam pater D. Josephi eique ideo omnibus propinquior Josepho Christum suscitavit in ejus uxore Mariâ. Cui si opponas legem illam Deuteronomii cap. 25. de substitutione legali, non habere locum nisi quando mortuus erat absque liberis ille cui oportebat suscitare semen, ut patet ex textu legis, tunc autem Divum Josephum non fuisse mortuum. Respondet Valentia licet non esset mortuus quoad cætera opera vitæ, fuisse tamen quoad generationem per votum continentiae.

VI. Quod si replices in lege non fuisse præceptum ut pater suscitaret semen filio suo, sed frater fratri: Respondet idem Jacobus de Valentia, licet id ita sit, tamen in figura hujus mysterii id semel in lege naturæ contigisse Genes. cap. 38. in Thamar quæ congressa est cum Judâ Socero suo, ignaro tamen quod illa esset Nurus sua, & hoc eo fine, ut Judas in se suscitaret semen duobus filiis suis, quos ipsa successivè habuerat maritos, & qui mortui erant abique prole. Additque Valentia id Thamar ex divinâ fecisse inspiratione, nec illi imputari ad seortum, sed ad justitiam, cum ibidem vers. 26. dicat de illâ *Judas justior me est.*

VII.] Sed ad primum dico, si valeret aliquid responsio Valentiae ad objectionem num. 5. ipsi factam, cum probatus sterilis, esset pariter mortuus quoad generationem, & quoad illam magis mortuus quam voto ligatus, debuit quoque secundum hoc pater filio aut frater fratri sterili adhuc viventi, in illius uxore suscitare semen, quod est falsum.

VIII. Ad secundum decipitur vehementer Valentia quando arbitratur Deum inspirasse Thamar ad nefandum illum cum Socero suo coitum, ex quo suscepit prolem gemellam, Pharez & Zaram, unum pro uno

uno, alterum pro altero è filiis Iudæ maritis suis sine liberis defunctis, falsumque est omninò factum istud non debere imputari ad scortum; cujus Deus author esse nequit.

- IX. Nec refert quod Iudas de illà dixerit *Justior me est*, hoc enim non significat illam non peccasse: Immò gravius omninò peccavit in hoc quàm Iudas: hic enim simpliciter fornicatus est, quia erat viduus, nec illam cognoscebat pro Nuru suà: Thamar autem commisit primò nefandum incestum, quia de industrià voluit copulari Socero suo. Secundò, quasi adulterium, quia erat desponsata Sela filio Iudæ, & Fratri duorum priorum Maritorum suorum sine liberis defunctorum. Videtur enim ex tunc lex illa de suscitando fratri sine liberis defuncto semine, fuisse in vigore: Ampliusque confirmatur coitum illum fuisse illicitum ex eodem cap. libri Genesis vers. 26. ubi expressè observatur, quod post coitum illum, non mansit Thamar uxor Iudæ, ut mansisset si non fuisset illegitimus, sed subjungitur quod *ultra non cognovit eam*, quod scilicet non nisi scelestè facere potuisset.

- X. Dicitur ergo Thamar justior Iudà, quod Thamar factò isto non ita recesserit à justitià spectè sumptà, prout est virtus particularis, quæ reddit unicuique quod suum est, sicut Iudas denegando Thamarì Sela filium suum conjugem ei debitum, quodque ipse dederit causam isti incestui, quo semen quod Sela fratribus suis, prioribus Thamaræ mariti sine liberis defunctis, in se suscitare tenebatur, & quod injustè Iudas impediabat, ex ipsomet impediante repetebat. Thamar enim cum nupsisset in familià Iudæ, ex hoc quod duo mariti sui ex illà familià orti, sine liberis successivè decesserant, eidem se censerebatur adstrictam & insitam, ut non nisi propinquiore de eadem familià nubere posset, qui prioribus maritis suis de mortuis semen suscitaret: Quare ei Sela tertius filius Iudæ debebatur, cui cum à Iuda injustè denegaretur, non invenit alium modum ut sui voti compos fieret, idest ut in se viris suis defunctis semen suscitaretur, quod fieri debebat à Sela, quàm si cautè, licet non castè, ex ipso

Iudà injustè impediante & denegante prolem quæreret, & maritorum suorum nomen conservaret: Et sic licet nequior esset Iudà, tamen justior: Quare non potuit tam abominabilis & nefandus incestus esse typus, & figura adeo puræ & sanctæ Christi Domini per Spiritum Sanctum in utero Virginis efformationis.

Alio modo explicat P. Joannes Carthagena citatus & alii, hanc Divi Iosephi ad Christum paternitatem per substitutionem legalem, manendo in terminis legis, quæ jubet ut frater, idest propinquior, fratri sine liberis defuncto suscitet semen. Nullus, enim, inquit Carthagena est virginibus propinquior Spiritu sancto: quia Virgines licet in carne existentes, non tamen secundum carnem vivunt, sed secundum spiritum: Et ideo Spiritus sanctus tanquam propinquior Divi Iosephi carne defuncti ob votum virginitalis, & sic sine prole, & sine nomine in Israël futuri uxorem illius sibi desponsavit Beatissimam Virginem, ei que in illà filium suscitavit.

Sed licet fatear hanc explicationem esse subtilem, nec rejiciendam in sensu spirituali, mystico, seu accommodatio: Redit tamen, primò, quod mox dicebamus ad præcedentem Jacobi de Valentia explicationem, quod lex illa Deuteronomii cap. 25. de suscitando semine fratri per fratrem, non habebat locum, nec intelligi potest ullo modo, nisi de illis qui erant verè & realiter mortui. Secundò, quod propinquitas illa Spiritus sancti à Carthagena asserita ad Divum Iosephum uti Virginem, est nimis metaphorica. Tandem Paternitas Divi Iosephi ad Christum longè strictior est & excellentior hæc Paternitate ex legali substitutione, ut patebit ex dicendis: quare alia nobis via hanc explicandi quærenda est.